

Det viser sig meget tydeligt, at af de folk, der klager over, at kommunerne stopper deres sygedagpenge, er der masser af mennesker, som får ret. I Nordjylland er man faktisk kommet så langt, at det er mere end hver anden kommune, der har en succesrate på under 50 pct., når det handler om at ramme rigtigt i de her sager, hvor der bliver klaget over, at folk har fået stoppet deres sygedagpenge.

Jeg troede jo, at vi var kommet dertil, hvor man sagde: O.k., der er ved at være en fælles forståelse af, at der skal gøres noget ved det her. Dansk Folkeparti har her i salen og i adskillige meldinger udadtil sagt, at der skal gøres noget ved det her. Der skal bare lige være en ekstra afklaring af, hvor mange det drejer sig om, hvad det er for nogle mennesker, så skal vi love for, at Dansk Folkeparti også her siger: Nu skal der ske noget.

Vi var jo også indkaldt til forhandling med ministeren og syntes, det var positivt. Vi kom da længere i forhold til at få afklaret, hvad det er for nogle mennesker, som har problemerne, og hvor der kan sættes ind for at løse dem. Så står vi med det her, der pludselig er ingenting, alle de fine ord, al den gode snak – ingenting.

Og hvad sker der så med de mennesker, det går ud over? Hvis det bare var ingenting, var det jo godt, men det er det ikke. Nej, der sker det, at de mister deres indtægt. De kommer på kontanthjælp eller ægtefælleforsørgelse, de kommer endnu længere væk fra arbejdsmarkedet, end de var i forvejen.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, at der er nogen i det her Folketing, der synes, at det her er rimeligt eller fornuftigt. Jeg kan ikke forstå, hvad der blev af den gode snak, vi havde. Jeg kan ikke forstå, hvad der blev af de ord fra Dansk Folkeparti om, at vi her havde et problem, som man gerne ville være med til at se på. Nu har vi set på det, og hvad blev det så til?

Jeg synes, at Dansk Folkeparti i hvert fald skylder os en forklaring på, om man bare står her og siger ting, der er luft, eller om man virkelig er i stand til også at handle ud fra det.

Formanden:

Tak til hr. Thomas Krog. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det forslag, vi har liggende her, illustrerer jo egentlig meget godt, hvad der er essensen i og konsekvenserne af regeringens politik, en poli-

tik, hvor offentlig velfærd skal afløses af private forsikringsordninger, en politik, hvor systemet sættes før og over hensynet til det enkelte menneske.

Sygedagpengelovgivningen har igennem et længere stykke tid været genstand for opstramninger over for de syge, opstramninger over for kommunerne og meget lidt hjælp og gavn fra statens og fra regeringens side.

Hvad med de ca. 5.000 mennesker, som hvert år lider under, at vi har en sygedagpengelovgivning, hvor man fratager folk den offentlige forsørgelse, uden at de er blevet raske, hvor man hvert år siger til de mennesker: Ja, hvis I kan få kontanthjælp, så må I over på kontanthjælp? Og for ca. 900 af dem er det endda sådan, at de fuldstændig mister muligheden for at få forsørgelse fra det offentlige, fordi de tilfældigvis er gift med en, der tjener penge.

KL 20.00

Det vil sikkert være sådan, at beskæftigelsesministeren engang i fremtiden vil sige: Der kan I jo se, de her mennesker er blevet selvforsørgende. Det er måden, man gør folk selvforsørgende på i beskæftigelsesministerens terminologi, nemlig ved at fratage dem retten til en ydelse, ikke ved at de kommer i arbejde. Hvis de bliver frataget retten til en ydelse fra det offentlige, betyder det ifølge beskæftigelsesministeren, at de nu er blevet selvforsørgende, og det er vel nok godt. Men det er det ikke for de mennesker, det drejer sig om.

Selve lovforslaget indeholder udmøntningen af en finanslovaftale med Dansk Folkeparti, nemlig afskaffelsen af muligheden for, at kommunerne kan inddrive sygedagpengene fra den arbejdsgiver, som gennem et dårligt arbejdsmiljø har gjort et menneske sygt. Den arbejdsgiver, som gennem et dårligt arbejdsmiljø har gjort, at et menneske er blevet sygt, skal ikke længere bidrage til at betale for sygedagpengene.

Vi har i årevis diskuteret og prøvet at fremme, at det, også når vi snakker om dårligt arbejdsmiljø, handler om, at arbejdsgiverne skal tage et ansvar, og at de skal pålægges et ansvar. Det her er et skridt i præcis den modsatte retning.

Hvert eneste år koster det dårlige arbejdsmiljø samfundet et sted mellem 20 og 25 mia. kr. Nu vil man tage endnu et skridt hen imod at fratage arbejdsgiverne ansvaret for det arbejdsmiljø, som kan sikre folk sundhed, og som samtidig kan sikre, at samfundet ikke i den grad kommer til at betale for arbejdsgivernes forsyndelser. Det i sig selv er en skandale. Det i sig selv burde få